

L'AMOR I LA DISCIPLINA, INCOMPATIBLES?

**Un amor vertader implica disciplina,
principalment amb un mateix**

Arran d'un diàleg en un programa de ràdio sobre els fonaments de l'educació, pensem que és interessant fer-nos ressò en aquestes línies de l'interessant debat que l'esmentat programa va provocar entre una oient i el convidat. La qüestió de fons es podria sintetitzar així: l'educació en què es basa, en l'amor o en la disciplina?

Per a l'oiènt, el fonament últim de l'educació és l'amor. En aquest sentit ella discrepava del convidat en el seu èmfasi sobre la necessitat de la disciplina; ella era més de l'opinió de "l'estima i deixa fer". El convidat, lluny de treure-li la raó a la seva oient, li donava, però amb un matís: un amor vertader implica disciplina, principalment amb un mateix, i parlava d'un „amor disciplinat“ com a fonament de l'educació. El convidat defensava, per tant, la disciplina com a element imprescindible de l'educació. És interessant observar que en l'expressió „amor disciplinat“ es s'atorga prioritat a l'„amor“ (en una „disciplina amorosa“, es s'atorgaria prioritat a la „disciplina“). El convidat sempre utilitzava l'expressió de l'„amor disciplinat“; mai la de „disciplina amorosa“.

editorial

Si ens parem a pensar sobre la naturalesa de l'amor, aquest ha de ser disciplinat sens dubte. „Estimar algú“, „desitjar el bé d'algú“, implica una opció de vida que ens exigeix una lluita constant amb un mateix per anar reafirmant aquesta opció i anar renunciant a opcions que, encara que aparentment ens sedueixin, ens allunyarien de la nostra opció vital. A algú de nosaltres li agradaria ser volguts només per un temps? Realment el vertader amor és il·limitat; la nostra condició humana finita no censura el desig de l'amor il·limitat i per sempre que tot ser humà anhela en el fons de seu ésser, i al que només Déu pot donar resposta en plenitud, sinó que necessita la disciplina per créixer i madurar. Paradoxalment, només des de la disciplina de la senzillesa i de la humilitat l'amor creixerà.

En àmbits de voluntariat i cooperació internacional és relativament fàcil deixar-se caure per un „amor a primera vista“. Ens agradaria que aquest „primer amor“ donés pas a un „amor més madur i de llarg abast“. L'editorial passada parlàvem sobre la identitat de la caritat; dèiem que l'enteníem com un amor operatiu amb un horitzó transcendent, amb un sentit cristià. Sens dubte un amor operatiu necessita disciplina, parlar per tant d'„amor disciplinat“ és intuir el camí correcte. Mans a l'obra.

El Consell

LA POR DE LA INSEGURETAT

La seguretat precedeix avui a qualsevol altre dret o obligació més preats

„L'autèntica llibertat és poder viure sense por“. Aquesta frase de Theodor Adorno escrita a la seva suggeridora obra publicada en els anys trenta del segle passat, „Minima Moralia. Reflexions sobre la vida danyada“, té un especial sentit al nostre món actual.

En aquest món globalitzat, on l'ordre internacional és injust, cada vegada resulta més evident veure i comprovar que la tranquil·litat privada, igual que la quotidiana, es converteix en una quimera, en una il·lusió sense cap fonament. La seguretat precedeix avui a qualsevol altre dret o obligació més preats. Es renuncia amb gust al veritable significat de la llibertat per tal de què ens sentim i ens trobem de fet segurs. El dret a la seguretat física i a la integritat moral s'anteposa a la llibertat de pensament, d'opinió i d'associació i es legitimen abusos i ingerències en la vida privada. La por creix i la globalització econòmica creix paral·lelament a la globalització del terror.

La inseguretat, encara sent real, no sempre mereix el tracte més objectiu, i quan des dels mitjans més variats s'exacerba la insistència en ella, i es recorre a informacions no sempre completes, a afegits que no corresponen a la realitat, o a deformacions de la mateixa realitat, s'acaba distorsionant una realitat que hauria de ser coneguda, acceptada, refutada, segons els casos, i s'obliga a l'acceptació d'uns valors que no sempre són reflexos dels principis on sembla que estiguin recolzats.

„Els imperatius de la seguretat“ (l'expressió és del filòsof D. Innerarity) exigeixen el control

pensaments

més eficaç, un control de qualitat sobre totes i cada una de les accions humanes. Es busca, es procura, s'imposa, es crea obligadament una societat sense riscs.

El terrorisme, la violència i les guerres es perpetuen al nostre món; però les maneres d'afrontar-los i els camins de transformació social per eradicar-los exigeixen i obliguen a una sagacitat i a una imaginació creadora que no semblen suficients, ara com ara, per abordar el futur. Ens hem de defensar, és essencial que les societats obertes descobreixin mecanismes potents per defensar-se del terror, de la por de la inseguretat, però això no ha de fer-se a costa de les llibertats que s'han collit històricament.

En aquell futur rau el funcionament de la democràcia, i aquell futur no és tan global com vol imposar-se, perquè ni les societats són iguals, ni tenen el mateix grau de progrés i desenvolupament, ni la mateixa disposició a evitar dirigismes tan justificats com anòmals. Europa, en aquest sentit, pot ser una font d'esperança, especialment si no segueix mimèticament el model nord-americà.

No queda més remei que insistir de nou en la urgència d'una nova ètica; una ètica pública, crítica, compromesa amb les realitats que ens envolten i al servei de la dignitat de la persona humana. Una ètica sense por, pública i comunicativa, que torni a centrar els seus objectius en la creació de formes de solidaritat i en la potenciació de la defensa del bé comú.

Francesc Torralba i Roselló

publicat en „Forum Libertas“ el 16/02/07 i sintetitzat per la redacció de „CexDe“. Amb permís de l'autor

LA CRIDA DEL SUD*

**Sempre havia volgut poder
acompanyar de prop el dolor
humà dels més desfavorits**

La guerra que durant 14 anys va viure la població de Libèria es va saldar amb més de 250.000 morts i prop d'un milió de desplaçats i refugiats. El Servei Jesuïta als Refugiats (JRS), que ja ha complert 25 anys, en fa tres que dona suport als refugiats liberians a Guinea i a Costa d'Ivori, i als desplaçats a l'interior del país. El JRS també acompanya el retorn a les regions d'origen, una tasca esperançadora, centrada en la reconstrucció d'equipaments i infraestructures, i en el restabliment de les condicions que permetin garantir un futur de pau. En Pau Vidal és un jesuïta i arquitecte de 28 anys que va sentir que la crida del Sud era present en ell: «Ja des del noviciat vaig conèixer companys jesuïtes que ens explicaven els projectes del JRS i em sentia commogut internament». Actualment, treballa al JRS de Libèria perquè «sempre havia volgut poder acompanyar de prop el dolor humà dels més desfavorits».

- Quin projecte portes a terme a Libèria?

PV: Després de 14 anys de guerra civil no va quedar res dempeus. Actualment, el JRS-Libèria ajuda els refugiats a tornar a casa. Jo m'encarrego dels projectes de reconstrucció —cases i escoles— en una regió rural, a l'interior del país. Poder acom-

experiències

panyar gent concreta és un dels grans regals. Descobreixes històries de patiment, però de gran coratge i fortalesa interior.

- Com es viu la fe en aquesta població?

PV: La fe del poble és una fe comunitària. Les celebracions són una veritable festa. El missatge del Crist és proclamat i viscut en comunitat. Una fe que es concreta en una solidaritat i una gran acollida. L'Evangeli també fa de revulsiu, perquè fa que el poble avui es preguntin: què ha passat durant els anys de guerra? Com és que ens hem estat matant els uns als altres, si Jesús ens diu que ens estimem?

- Els liberians són optimistes, malgrat la situació en què es troben?

PV: Els liberians estan cansats de guerra. Una guerra absurda i devastadora. Avui, als ulls dels liberians hi ha entusiasme i ganes de recomençar. Arreu percep la vitalitat del poble que refà la seva vida. I la fe juga un paper cabdal en tot aquest procés de resurrecció, de reconstrucció, de reconciliació col·lectiva.

* Entrevista publicada al "Full Dominical" de l'Arquebisbat de Barcelona el passat 20 d'agost de 2006. Pau Vidal és amic de molts membres de "Clam per la Dignitat" i té un blog a Internet: <http://enpau.blogspot.com/>

comunicacions

- L'obra de teatre „El Mercader de Venècia“, que l'agrupació teatral „Elenc Teatral J. V. Foix“, vinculat al Centre Parroquial de la Parròquia de Sant Vicenç de Sarrià a Barcelona, va representar finalment el passat mes de febrer va ser un èxit. Tal com estava prevista part de la recaptació va ser destinada per a „Clam per la Dignitat“, en concret 238 Euros, més 5 Euros d'un donatiu particular. Els diners s'enviaran al projecte que „Clam per la Dignitat“ està recolzant a Sudàfrica. Tant al públic assistent, com als actors i als voluntaris de „Clam per la Dignitat“, MOLTES GRÀCIES!
- La nostra amiga Thandi Hadebe, jove sudafricana que està treballant amb l'Església catòlica a Sudàfrica a favor dels malalts de sida, ens ha escrit un correu electrònic molt bonic el passat 20 de febrer. Entre altres coses ens demana suport econòmic. Esperem en els pròxims dies poder contestar-li i concretar alguna acció de suport al seu treball.
- „Claim for Dignity e.V. „ ha fet una primera campanya per recollir fons per als projectes de cooperació i desenvolupament que es duen a terme a Kirgista (Àsia central), on estan col•laborant „in situ“ els nostres amics Annette i Andreas Simon. En total s'han recollit 120 Euros que ja s'han fet arribar als interessats.
- El passat dissabte 24 de febrer es va celebrar una reunió de „Claim for Dignity e.V. „ a Tübingen. „Claim for Dignity e.V. „ està intentant dur a terme una acció pública per intentar recaptar més diners per a Kirgista.
- Des de „Claim for Dignity e.V. „ estem intentant fer gestions per a què una estudiant alemanya pugui fer el seu projecte social de final de carrera a Colòmbia. A veure si és possible.
- El pròxim dilluns 9 d'abril a les 17:00 h se celebra una reunió del Consell de „Clam per la Dignitat“ en Sant Just (Barcelona). Socis i amics interessats en participar, poden assistir previ avís a Secretària.
- Interessats en el voluntariat de „Sostre“ posar-se en contacte amb Javi Laguno (jlaguno@yahoo.es) o amb Secretària.
- El passat 10 de gener de 2007 va néixer a Tübingen Tomàs Fañanás Hernández, tercer fill de María i Edi. El bateig se celebrarà a Barcelona el pròxim diumenge 8 d'abril, diumenge de Resurrecció. Moltes felicitats!

Edita Clam per la Dignitat

Dipòsit legal: B-21.860-2004

Av. Diagonal 285, 3-4

E - 08013 Barcelona

Tel: (+34) 932 700 239

Fax: (+34) 933 684 336

Registre Assoc. Generalitat:

Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona

NIF: G-63.112.189

C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org

www.clamdignitat.org

claimfordignity@claimfordignity.org

www.claimfordignity.org

Claim for Dignity e.V.

eingetragener gemeinnütziger Verein

Konrad-Adenauer-Str. 50/42

D - 72072 Tübingen

Tel. u. Fax. (+49) 7071 / 94 24 03

Kontonummer 7354948

KSK Esslingen BLZ 61150020

Vereinsregister Nr. 1458

Amtsgericht Tübingen
